

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **JUDr. Z. V.**, zastoupeného JUDr. Danielou Hákovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Národní 984/15, za účasti **Policie České republiky**, Správy Středočeského kraje, se sídlem v Praze 5 – Zbraslav, Na Baních 1304, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2004, č. j. 38 Ca 519/2000 – 268,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým bylo k jeho žalobě zrušeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Středočeského kraje (dále též „správní orgán“), ze dne 25. 9. 2000, č. j. 714/2000, a rozhodnutí Policie České republiky, Správy Středočeského kraje, ze dne 4. 1. 2000, č. j. PSC-1277/FPO-21-99, a věc byla vrácena správnímu orgánu zpět k dalšímu řízení. Své rozhodnutí soud odůvodnil tak, že rozhodnutí o přiznání odchodného č. j. PSC-1277/FPO-21-99 není podepsáno osobou, která by v době vydání rozhodnutí byla ve služebním poměru příslušníka Policie České republiky, tudíž nebylo podepsáno ministrem nebo služebním funkcionářem, jak vyžaduje zákon č. 186/1992 Sb. K dalším žalobním námitkám soud uvedl, že jsou nedůvodné.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítl, že rozhodnutími správních orgánů došlo k porušení čl. 7 odst. 2, čl. 9 odst. 1, čl. 10 odst. 1 a 3, čl. 28, čl. 2 odst. 2 a 3 čl. 3 odst. 3 a čl. 4 odst. 2, 3, 4 Listiny základních práv a svobod, když soud postupoval podle zrušeného zákona, vyloučil k samostatnému projednání úkony, které samostatně projednat nelze, a nepřihlédl k nulitě aktů. Stěžovatel tak do 31. 12. 2002 neměl v rozporu s čl. 6 odst. 1, čl. 13 a čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zajištěno právo na spravedlivé řízení. Soud věc vrátil správnímu orgánu, ačkoliv stěžovatel není policista, a proto správní orgán nemá pravomoc v jeho věci rozhodnout. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je navíc neplatné, protože neobsahuje obligatorně stanovené náležitosti. Služební hodnocení je pak aktem obcházejícím zákon, neboť bylo vydáno jen proto, že stěžovatel vykonával svou práci loajálně. Proto jsou tato rozhodnutí nicotná a soud je měl zrušit z důvodu právní jistoty i bez návrhu, což se však nestalo. Finální rozhodnutí bylo dále vydáno na základě nepravomocného rozhodnutí. Stěžovatel byl rovněž propuštěn po uplynutí zákonné roční lhůty od zjištění důvodu pro propuštění, soud měl tedy k zániku práva přihlédnout i bez jeho

námítky. Soud se rovněž nezabýval otázkou právní moci rozhodnutí a jejím vlivem na okamžik skončení služebního poměru. Dále stěžovatel podrobně popsal různé obstrukce, které byly vůči jeho osobě činěny správním orgánem a které vedly k jeho propuštění ze služebního poměru, když zdůraznil, že takovýto postup odporuje zákonu. Správní orgán dále rozhodl bez právního důvodu, protože stěžovatel není policista a nikdy nebyl zařazen na správu policie v kraji. Vzhledem k okolnosti, že práva bývalých příslušníků Policie garantuje až zákon č. 361/2003 Sb., nemůže správní orgán o stěžovateli rozhodnout dle zákona č. 186/1992 Sb., neboť tento již není policista. Ačkoliv byla tato skutečnost soudu známa, vrátil věc zpět správnímu orgánu k dalšímu řízení. Navíc soud opětovně vědomě a úmyslně z pravomoci soudu vyloučil rozhodnutí a právní úkony správního orgánu tvořící uzavřený řetězec, aby nemohlo dojít k nápravě újmy způsobené stěžovateli, což je v rozporu s čl. 90 a čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky, čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, které soudu dávají dostatek možností, jak ochranu práv jiným způsobem zajistit. Na základě výše uvedených skutečností je zřejmé, že rozsudek Městského soudu v Praze je nesprávný, proto stěžovatel navrhl jeho zrušení a vrácení věci zpět tomuto soudu k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel neuvádí žádné nové skutečnosti či důvody, které by již nebyly projednávány. Městský soud po právu rozhodnutí správního orgánu zrušil, když velice přesně uvedl z jakých důvodů. Toto rozhodnutí vzal správní orgán plně na vědomí a ve věci již nově rozhodl. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Dle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

S ohledem na shora citovaná ustanovení s. ř. s. Nejvyšší správní soud byl nucen kasační stížnost stěžovatele pro její nepřipustnost odmítnout, neboť po přezkoumání obsahu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zkonstatoval, že tato napadá pouze důvody, které vedly městský soud k jeho rozhodnutí.

V souzené věci totiž městský soud dal za pravdu jedné ze žalobních námitek stěžovatele a pro tuto vadu (rozhodnutí bylo vydáno nesprávnou osobou) rozhodnutí správního orgánu zrušil. V odůvodnění svého rozhodnutí se však městský soud rovněž vypořádal s ostatními žalobními námitkami stěžovatele, když konstatoval, že tyto nejsou důvodné. Ačkoliv stěžovatel s takovým hodnocením nesouhlasí, není oprávněn podat proti tomuto rozhodnutí městského soudu kasační stížnost, neboť mu ve věci bylo vyhověno a jeho nesouhlas se tak omezuje pouze na důvody, které vedly městský soud k jeho rozhodnutí.

Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že s ohledem na ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgán je při svém rozhodování vázán právním názorem, který městský soud vyslovil ve svém zrušujícím rozhodnutí, a to jak v otázce, pro kterou rozhodnutí správního orgánu zrušil, tak i v otázkách, u kterých žalobu důvodnou neshledal. Stěžovatel je pak oprávněn brojit proti novému rozhodnutí správního orgánu žalobou, ve které však bude moci namítat stejné námitky, které namítal v souzené věci, jen za podmínky změny rozhodných okolností případu (*clausula rebus sine stantibus*), neboť městský soud se o námitkách stěžovatele již závazným způsobem vyjádřil (*ne bis in idem*).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a ust. § 120 s. ř. s. předmětnou kasační stížnost odmítl, neboť je nepřijatelná.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu